

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE
PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Raadsels zonder oplossing.

DE GEHEIMZINNIGE DOOD VAN SYVETON.

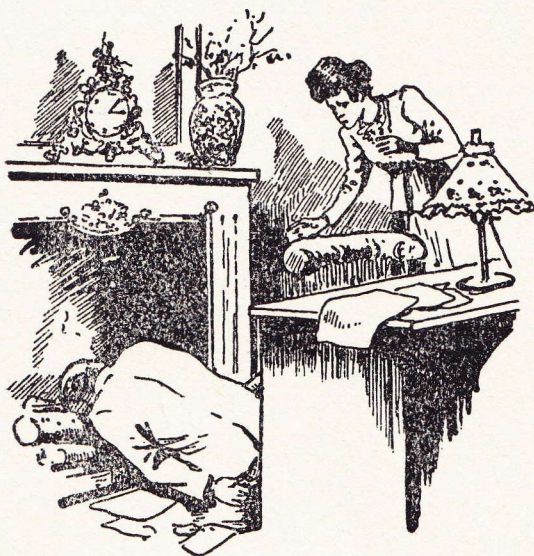
Op 4 November 1904 bracht de volksvertegenwoordiger Syveton in de Franse Kamer een vuistslag toe aan de minister van oorlog, generaal André. Gabriel Syveton, gekozene van het tweede arrondissement van Parijs, werd naar het Assisenhof verwezen om iemand met geweld « op het hoofd te hebben geslagen. »

Hij, de voormalige kleine leraar in geschiedenis, nam de figuur aan van een held. De gemoederen waren opgehitst. Frankrijk was in twee kampen verdeeld, zij die met Syveton heulden en zij die tegen hem gekant waren. Op verschillende plaatsen ging men, naar aanleiding van de zaak, in tweegevecht. De zenuwen waren gespannen. Dit zou duren tot de 9e December; dag, waarop het Gerecht uitspraak doen zou.

Maar op 8 December, 's avonds, een « coup de théâtre ». Langs de mistige, slijkerige boulevards, in het rossig licht der lantaarnen liepen dagbladventers, het sensationieuws meldend. Het volk van Parijs was ontsteld. Men vocht om een avondblad te bekomen :

— La Patrie !... La Presse !... Bijzondere uitgaaf... Dood van Syveton.

Syveton ging omstreeks vier uur 's morgens rusten en te tien uur stond hij op. Hij had Leoni, inspecteur bij de veiligheid, ontvangen die hem een dagvaardiging bracht om 's anderendaags voor het Assisenhof te verschijnen. Zijn gade was uitgegaan en rond 12 uur 40 weer thuisgekomen. Zij voegde zich bij haar echtgenoot

in zijn werkkabinet en verzocht hem naar de eetkamer te komen. Hij weigerde, zei dat men hem niet storen mocht, daar hij zijn verdediging voor de volgende dag wou klaar maken. Niettegenstaande dit verbod was de vrouw, tien minuten over drie uur, toch het werkkabinet binnengetreten, om aan haar echtgenoot toegekomen stukken ter hand te stellen. Zij vond hem liggen, bewusteloos, het hoofd op een openstaand gasvuur in de haard.

Het parket was spoedig ter plaatse, greep aanstonds in.

Wat was er gebeurd? Een ongeval, een zelfmoord, een moord?

De eerste mogelijkheid werd spoedig uitgeschakeld: de manier, waarop het gasvuur in de haard stond, de houding van het lichaam, het ogenblik van het gebeurde, alles schakelde die mogelijkheid uit.

Pleegde Syveton zelfmoord? Hij was bevreesd dat een schandaal ging uitbreken. Op zedelijk gebied zou hij allesbehalve een brave jongen geweest zijn. Hij zou buitendien gelden verdonkermaand hebben, die hem door de instelling « La Patrie Française » toevertrouwd werden. Er werd met slijk gegooid en niet het minst door diegenen die het dichtst bij hem hadden gestaan, door zijn eigen vrouw. Al die beschuldigingen hielden weinig stand, waren van te twijfelachtige aard.

Het onderzoek der wetsdokters, die met de lijkschouwing van Syveton belast werden, wees uit dat de mogelijkheid van een zelfmoord, gezien de gedane vaststellingen, meer dan twijfelachtig was, dat het inademen van het gas misschien vergemakkelijkt werd, doordat het slachtoffer, vrijwillig of niet, aan de invloed van een slaapmiddel onderworpen werd.

Blijft een mogelijkheid over, die echter langs officiële zijde voor onmogelijk gehouden werd.

Indien Syveton niet ontbeten heeft, kon hij wel een kop koffie gedronken hebben. Word in die drank een of ander slaapmiddel gegoten? Heeft men Syveton achteraf, terwijl hij nog ademde, tot bij het gasvuur gebracht om aan een zelfmoord te doen geloven?

Wel beweerde zijn echtgenote dat zij een papiertje op zijn schrijftafel vond, met de raad: « De gaskraan opendraaien en aan een ongeval doen geloven ». Maar het papiertje kon zij niet meer tonen, daar zij het in haar eerste opwindning vernietigd had.

Quesnay de Beaurepaire, een gewezen prokureur-generaal, heeft in een zeer betwiste studie beweerd, dat de aanhouding van een bepaald persoon, ogenblikkelijk na wat gebeurde, een dubbel resultaat had kunnen voor gevolg hebben: de schuld van die persoon afnemen en gemakkelijk verantwoordelijkheden vastleggen, die thans gedekt bleven.

Indien het onderzoek voorzichtiger was gevoerd geworden, dan zou de dood waarschijnlijk thans geen geheim meer zijn.

Maar wat baat dat aan Syveton, die sedert vele jaren zijn laatste rust vindt op het kerkhof van Montparnasse? De hoogmoed, die zijn hoofddeugd was, beschermt hem voor altijd tegen belasterende legenden.

En de modder, waaronder men zijn graf heeft trachten te bedelven, is op hen neergekomen die zijn nagedachtenis hadden moeten verdedigen, maar die het tegenovergestelde deden.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

(Vervolg)

— Verschaf u dan een doodkist. Binnen een uur zijt gij er ingelegd en is zij toegenageld.

Bij deze woorden doorliep een kille rilling de lafhartige.

— Indien ik nu die bekentenis schreef, vroeg hij verlegen, zoudt gij mij dan op uw eer willen zweren dat zij nooit uit uw handen zal gaan?

— Ja, op de eer van een rechtschapen man, zolang gij uw eed niet zult breken.

De heer van Heverboom stond als door de hand Gods geslagen. Plots scheen hij een besluit te nemen.

Hij richtte zich op en begaf zich met wankelende schreden naar een eikenhouten kast, nam er een inktpot, pen en papier uit en begon koortsachtig te schrijven.

Inmiddels mengde de dokter in een kom een wit poeder met water. Zij hadden schier gelijktijdig gedaan; de heer Meert nam het papier en, na het gelezen te hebben, stak hij het in zijn zak en reikte de kom aan de giftmenger toe.

— Drink, zegde hij, en gij zijt gered, maar gedenk uw belofte, zoniet, wacht u voor 't schavot.

III.

ARME FLORA!

De geneesheer, in het bezit van de verklaring, spoedde zich naar zijn nicht, die, aan het beddeke van haar zoontje, hem angstig afwachtte. Hij verhaalde haar alles en bekende openhartig, dat hij volstrekt niets in de morgenwijn van haar man had gedaan.

— Aangezien hij schuldig was, zegde hij, was de bedreiging voldoende; ik was verzekerd dat de verbeelding het overige zou hebben gedaan.

Deze verklaring nam de twijfel weg, die Flora nog aangaande de misdaad van Hendrik gevoelde: maar zulks kon haar achterdocht niet verdrijven.

Zij loosde een diepe zucht en zei: «Wat zal er ondertussen van mij en mijn kind geworden?»

— Wees daarover niet bezorgd, gaf de dokter tot antwoord, ik ga u verlaten, maar, vóór het avond is, kom ik terug om het akkoord ten uitvoer te brengen. Wees intussen onbekommerd, daar ik geloof dat uw echtgenoot zich wel zal schamen heden onder uw ogen te verschijnen.

De ongelukkige moeder wilde nog enige opmerkingen maken, en bad haar oom zich toch zo spoedig niet te verwijderen, maar de geneesheer zei dat hij zijn zieken moest bezoeken, beloofde echter

zo spoedig terug te komen, als het hem mogelijk zou zijn.

— Bewaak, voegde hij er bij, ondertussen uw kind.

En zijn nicht de hand drukkend, vertrok hij.

Nauwelijks was Flora van Lelienveld alleen, of zij barstte in tranen los. De bedrukte vrouw vreesde van haar kind gescheiden te worden, en die gedachte smartte haar geweldig. Lang bleef zij in diepe overweging; zij dacht aan de gelukkige tijd, toen zij met Lodewijk van Heverboom, in de echt verenigd, het kasteel bewoonde, en de droefheid, die zij bij zijn afsterven had gevoeld, en zij verweet zich inwendig zo haastig de goede Lodewijk vergeten te hebben, om met zijn verfoeilijke broeder te trouwen.

Terwijl zij dus, in mijmerende herinneringen, stille tranen stortte, werd haar aandacht gaande gemaakt door het getrappel van een paard, dat men uit de stal scheen te leiden. Zij stond op en begaf zich nieuwsgierig naar het raam. Inderdaad, daar stond niet één, maar wel twee paarden gezadeld en getoomd. Karel Kwakbeen, de knecht van haar man, hield ze bij de teugel.

— Wat mag zulks beduiden? zei Flora. Zou Hendrik het kasteel verlaten?

Zij had echter de tijd niet om verder na te denken, want de deur van haar slaapkamer werd geopend, en de heer van Heverboom trad gelaarsd en gespoord binnen.

Die onverwachte verschijning deed Flora schrikken en zij uitte een lichte schreeuw.

— Vergiffenis, liefste, zegde de valsaard, dat ik u deed schrikken, ik heb zoëven een brief ontvangen, die mij noodzaakt op reis te gaan; het raakt het erfdeel van mijn overleden broeder; misschien zal ik verscheidene weken afwezig zijn.

Flora was zo aangedaan, dat zij niet kon antwoorden; zij verbleekte geweldig en dreigde in onmacht te vallen.

Hendrik liep naar de lampetkom, maar een rasse verandering maakte zich van de goede vrouw meester. Liever dan zich door hem, die haar kind had trachten te doden, te laten aanraken, vond zij zich tot het uiterste bekwaam. Zij wees zijn hulp af en zegde met gesmoorde stem:

— Het is niets, slechts een voorbijgaande flauwte.

— Flora, sprak de schelm, uw oom heeft mij bij u trachten verachtelijk te maken, mijn aanblik doet u beven, dat is zichtbaar; echter is al wat hij u heeft gezegd, zeer gewaagd, en slechts uitgevonden om mij in uw ogen te vernederen. Was ik niet gedwongen aanstonds te vertrekken, dan zou niets gemakkelijker zijn dan mijn onschuld te bewijzen, maar heb geduld, over weinige weken kom ik terug, en dan zult gij mij beter kennen.

Dit zeggende, wilde hij haar omhelzen, maar zij rukte zich achterwaarts, en verborg de hand, die hij tevergeefs trachtte te drukken, achter haar rug.

Mijnheer van Heverboom sloeg, als een huichelaar, de ogen ten hemel, alsof hij God tot getuige van zijn onschuld wilde inroepen, slaakte een zucht en, zonder nog een woord te spreken, verliet hij de kamer.

(Wordt vervolgd)